

**Крадій зоряного пилу.
Трилогія піщаного моря.
Книга 1 (Limited edition)**

КУПИТИ

Ані тут, ані там, але давно-давно... Цей світ належав джинам.

Лулi аль-Назарi — Опiвнiчна Торговка, злочинниця, яка з допомогою свого охоронця-джина вистежує i продає заборонену магiю. Одного дня вона врятувала життя боягузливому принцу, а вiдтак привернула увагу його могутнього батька, султана, який шантажем змушує її знайти древню лампу, надiлену могутньою силою.

Змушена скоритися, щоб уникнути смертi, Лулi вирушає в мандри зi старшим султановим сином та його розбiйницею — однiєю зi сумнозвiсних сорока. Їм доведеться битися з гулями, перехитрити мстиву королеву джинiв i зiткнутися з лихим убивцею, що переслiдує Лулi в кошмарних спогадах.

Лулі

Коли Одноокий Торговець призначив Лулі аль-Назарі зустріч на невеликому непоказному дау, вона, звісно ж, очікувала побачити маленький кораблик. Одначе той дау не був ані маленьким, ані непоказним. Навпаки: то була цілковита протилежність її очікуванням.

«Айшам» виявився велетенським судном із напнутими косими вітрилами, просторою палубою, чималою кількістю кают і прилаштованим доволі високо «воронячим гніздом». За всіма мірками, то був дуже гарний корабель. Буда б вона пасажиркою, залюбки б його дослідила.

Та Лулі прийшла з іншою метою. Вона ступила на палубу як Опівнічна Торговка, поважна продавчиня магії, щоби зустрітися з клієнтом, який не з'явився в домовлений час і змушував довго на себе чекати. «Я прийду по тебе першої години після сходу місяця» — так ішлося в його повідомленні. Але та година давно вже минула, а Луді все чекала його на палубі, вдягнена у всипану зірками мантію торговців, що привертала до неї небажану увагу.

Дівчина повернулася спиною до вишукано вбраних пасажи-рів, які витріщалися на неї, і зосередила погляд на обрії. На небі не знайшлося знайомих сузір'їв, а ніч видалася темною і похмурою, що ніяк не покращувало Лулі настрій. Вона знову зітхнула, мабуть, уже вдесьте за ту годину.

— Краще б ти був у подобі ящірки, — звернулася вона до чоловіка, що стояв поряд.

Той схилив голову набік і подивився на неї. Хоча кам'яний вираз його обличчя майже не змінився, Дулі вловила, як одна з його брів ледь помітно задерлася вгору. Точно на її адресу.

— І чим би це нам допомогло?

— Ти міг би прослизнути під палубу і знайти каюту нашого клієнта. Від тебе жодної користі в людській подобі.

Чоловік зі шкірою кольору умбри нічого не відповів, проте його мовчання легко було розгадати. Лулі знала його дев'ять років — достатньо, щоб

вивчити всі манери й фокуси. Її вже не дивували зміни подоби чи вогники, які танцювали в очах, коли їхнього власника переповнювали емоції. Зараз він мовчав, бо знав, що його наступні слова їй не сподобаються.

— Ми принесли йому магію, — вела далі Лулі. — Міг би щонайменше вчасно з'явитися на зустріч, яку сам запропонував.

— Даремно ти так переймаєшся. Що буде, то буде.

— Мудра порада, о всемогутній джине, — пробурмотіла вона собі під носа. Кадірові губи смикнулися миттєвою усмішкою. Йому подобалося дразнити Лулі — і лише йому це збувалося з рук.

Лулі вже подумувала про те, щоб самій проникнути вглиб корабля, коли почула наближення кроків і побачила, обернувшись, чоловіка в білому саубі.

— Опівнічна Торговко, — він уклонився. — Расуд аль-Джашін прислав мене, щоб я відвів тебе до визначеного місця зустрічі.

Лулі з Кадіром обмінялися поглядами. Його незворушний вираз ніби промовляв: «Я ж казав, не варто хвилюватися».

— Давно пора, — вона вказала на Кадіра. — Це мій охоронець. Він піде зі мною.

Посланець кивнув і повів їх крізь купки барвисто вдягнених вельмож до непомітних дверей в іншому кінці палуби. Постукав, вибиваючи на дверях якусь кодову комбінацію, і йому відчинив огрядний чоловік, що відтак повів візитерів тьмяно освітленим коридором. Коли той добіг кінця, чоловік уже новою комбінацією постукав у інші двері. Пролунав звук ключа, що повертався в замку, посланець відімкнув двері й запросив відвідувачів досередини.

Лулі глянула на Кадра. «Після тебе», — промовляло його мовчання. Вона всміхнулася і, пригнувшись, зайшла.

Найперше дівчина побачила найманців — їх було троє по різних кутках кімнати. На відміну від вельмож на палубі, виряджених у сяйливі мантії, ці чоловіки були з ніг до голови обвішані зброєю.

Її думки наповнилися картинами вбивств і різанини. Вона побачила матір, яка гарячково махала рукою на пустий глек, прохаючи Дулі сховатися. Побачила батька в калюжі його ж крові.

Лулі глибоко вдихнула, опанувала себе й подивилася в центр кімнати, де за невисоким столиком сидів на подушці торговець, вбраний у відтінки зеленого. Виправдовуючи своє прізвисько, Расул аль-Джашін мав лише одне каламутно-каре око. Замість іншого була лискуча біла кулька, наполовину захована під складками пошрамованої шкіри. Його ніс мав такий вигляд, наче його вже не раз ламали і вправляли, а чоло було водночас високе й замале для його голови. Чоловік здавався знайомим, і Луді замислилася, чи, бува, не минала Расулову ятку на котромусь із базарів.

Торговець розтулив губи і продемонстрував їй блискучу усмішку із золотих, бронзових і білих зубів.

— Опівнічна Торговко. Вельми приємно побачити тебе наживо. Вибачай, що примусив чекати. Приймав важливих гостей, — його око блукало її тілом.

Лулі уявила, що він бачив перед собою: невисоку й тендітну на вигляд дівчину, загорнуту в шари оксамитової шалі, синьої з легеньким розсипом білого. Цей візерунок називали зоряним пилом. Якраз підхоже, адже він належав її племені. Народові наджіма. Нічним Поселенцям.

Як і всі інші, торговець роздивлявся її наполовину закриті обличчя довше, ніж одяг. Більшість чоловіків цього ремесла намагалися залякати Лулі, невідривно дивлячись просто їй в очі.

Це ніколи не працювало.

— Прошу, — Расуд указав на подушку по інший бік столика. — Сідай.

Вона озирнулася через плече на Кадіра, який не зрушив зі свого місця біля дверей. Хоча торговець ніби й не помічав його, найманці не зводили з чоловіка сторожких поглядів. Та Кадіра це анітрохи не бентежило. Зрештою, його мало що хвилювало.

Лулі сіла.

Торговець простягнув їй руку.

— Расул аль-Джашін. Маю за честь.

Вона потиснула її.

— Лулі аль-Назарі, — і швидко висмикнула долоню, насторожившись від того, як його погляд затримався на її залізних персях.

— Маю зізнатися, не чекав, що ти будеш така... молода.

А, звісно. Бо двадцять років — це «така молода».

Лулі приязно йому всміхнулася.

— А ви якраз такий, як я думала. Одне око, й таке інше.

Тиша. А тоді, на диво, торговець засміявся.

— Еге ж, так я і дістав своє прізвисько. Як ти розумієш, це також причина, чому я тебе сьогодні покликав. То ти принесла магію, яку я замовляв? — Лулі кивнула. Расул прокашлявся: — Ну то покажи її.

Дівчина запхала руку до кишені й витягла монету. Торговець скептично спостерігав, як та зникла в неї між пальцями. Зі свого місця він не міг розгледіти карбування на монеті: воїна-джина на одному боці й султана-людину — на другому. Щоразу, як монета з'являлася на очі, показувалося інше обличчя.

Людина, джин, людина, джин.

— Невже мені треба нагадувати про нашу угоду? — Лулі тримала монету пучками трьох пальців.

Расул насупився.

— Я вже заплатив наперед.

— Ви заплатили наперед половину. А тепер маєте заплатити решту.

— Я не платитиму за магію, якої ще не бачив на власні очі.

Лулі щосили намагалася не звертати уваги на погляди озброєних чоловіків довкола. «Нічого зі мною не станеться. Не тоді, коли тут Кадір». Вона здвигнула плечима, вдаючи незворушність, коли запихала руку до своєї купецької сумки, яку Кадір називав сумкою безмежного простору, бо та, давалося, була бездонна.

— Якщо повірите, коли побачите... — Лулі видобула флакон. Невеличкий, не більший за її палець. Тільки-но Одноокий Торговець уздрів іскристу рідину всередині, як миттю спробував вирвати флакон з її руки.

Проте Лулі заховала його у рукав.

— Я хочу отримати другу половину своєї платні.

— Може, це звичайнісінька вода, звідки мені знати?

— І? Якщо це вода, силою заберете своє золото, — вона вказала на озброєних людей біля стін. — Адже вони тут для цього, хіба ні? Подбати, щоб обмін пішов за планом?

Торговець стиснув губи і клягнув пальцями. Один із чоловіків поклав йому на долоню мішечок із грішми, і Расул простягнув оплату Дулі. Вона оглянула вміст мішечка і, щоби впевнитися, що її не ошукали, підкинула дволику монету. Та впала людським обличчям догори. Правда.

Дівчина простягнула Расуду флакон.

— Магія, яку ви замовляли: еліксир відновлення.

Торговець вихопив у неї пляшечку, і Лулі сховала усмішку за шарфом, спостерігаючи, як Расуд вовтузиться з корком. Чоловік так зрадив, що руки не слухалися.

Якби він тільки знав, як ту магію легко дістати.

Вона звернула погляд на Кадіра. Хоча його обличчя залишалося, як завше, кам'яним, Лулі уявила, як він самовдоволено всміхається. Вона пригадала Кадірові слова того дня, коли розповіла йому про замовлення Расула: «Для джина — кров, а для людини — ліки».

Не просто так це називали еліксиром відновлення.

Причина стала очевидною, коли Одноокий Торговець накрапав сріблястої рідини з флакона собі в око. Дулі дивилася, як блискучі сльози котилися його щокми, від чого Расулова шкіра мерехтіла. І хоча той ефект був тимчасовий, щось значно тривкіше відбувалося з його незрячим оком.

Чорнота розповзалася від центру його райдужки, мов чорнильна пляма сувоєм. Із кожним кліпанням вона збільшувалася, розширювалася й розширювалася, аж доки чорний колір не по-світлів до темно-карого.

Направду ліки.

Невдовзі з очей торговця витікав не лише так званий еліксир, а вже й справжні сльози. Навіть найманці не змогли приховати свого подиву, коли Расул подивився на них обома очима.

— Хвала богам, — прошепотів він.

Лулі широко всміхнулася.

— Вартує своїх грошей?

— Таке диво — безцінне, — Расул витер заплакане обличчя, обережно оминаючи відновлене око. — Тисячі благословень тобі, Лулі аль-Назарі.

Торговка опустила голову.

— І тисячі вам. Чи можу я дати маленьку пораду? — Расуд обернувся до неї. — Раджу вигадати собі нове прізвисько. Одноокий — надто драматично.

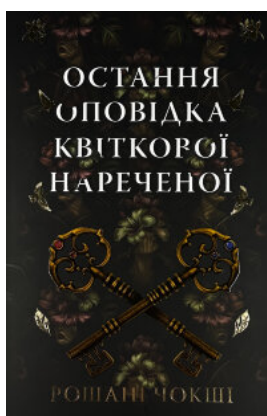
Торговець розреготався. Лулі, на свій подив, сміялася разом з ним. Опісля, коли Расул уже відсипав їй достатньо похвали й наполіг, що пригостить того вечора величезним бенкетом, вона пішла.

Ідучи коридором, вони з Кадіром презирнулися. Джин підняв руку — показати струп від завданої самому собі кілька днівтому рани, що вже заживала.

Самими губами Лулі промовила: «Шукран, о святе, безцінне диво».

Кадір знизав плечима. Здавалося, він стримував сміх.

Рекомендована література

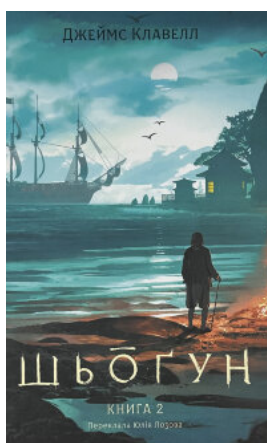
Остання оповідка
квіткової нареченої

Самородки

Азійська сага. Книга 1.
Шьогун. Частина 1

Азійська сага. Книга 1.
Шьогун. Частина 2

Лісовий бог

Дім солі та смутку
(Сестри солі #1)

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ